

Майката одобрила мисълта на дѣтето и въ сѣщия день, когато бабата, по обикновено, седнѣла съ Василча въ жгълтъ до прозореца и наченѣла да му приказва приказки, майка му наченѣла да записва дума по дума приказкитѣ на бабата въ особена тетрадка. На слѣдующия день сѣщо, тѣй и всѣки день.

Наскоро тетрадката се напълни съ обичнитѣ на Василча приказки...

Слѣдъ туй минѣли двѣ три години — и баба му умрѣла... Нѣмало вече кой да разказва на Василча обичнитѣ му приказки. Мѣчно му бѣ. Изведнѣжъ той си припомни за забравената тетрадка съ прикискитѣ.

— Мамо, прочитай ми изъ тази тетрадка.

Майка му го взе на колѣнѣ и поредъ му прочете всичкитѣ приказки, които тѣй често бѣ слушалъ изъ устата на баба си. Когато майка му прочете до край приказкитѣ, тя забѣлѣжи въ